

Sygn. akt III KK 98/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Łukasz Biernacki

w Izbie Karnej po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 10 kwietnia 2018r.,

sprawy **P.P.S. i Ł.T.**

skazanych z art. 278 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji,

wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 30 stycznia 2015r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia
obowiązku naprawienia szkody na rzecz J.S., J.K. i K.K., przy
czym sprawę w zakresie obowiązku naprawienia szkody na rzecz
K.K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. – wyrokiem z 30 stycznia 2015 r., który uprawomocnił się w dniu 7 lutego 2015 r. – skazał m.in. P.P.S. na bezwzględną karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast Ł.T. na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, a nadto – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – orzekł obowiązek zapłaty od P.P.S. i Ł.T. solidarnie na rzecz J.S. kwoty 980 zł oraz od P.P.S. na rzecz J.K. kwoty 1.500 zł, a na rzecz K.K. kwoty 22.000 zł.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w O. złożył na korzyść skazanych Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny w zakresie wskazanych rozstrzygnięć wydanych na podstawie art. 46 § 1 k.k. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 387 § 2 i 3 k.p.k. polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, co skutkowało rażącym naruszeniem art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie na jego podstawie obowiązku naprawienia szkód, które albo nie istniały (chodziło o kwoty orzeczone na rzecz J.S. i J.K.), albo były niższe (chodziło o kwotę przyznaną K.K.). W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście zasadna, zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.), czemu nie stało na przeszkodzie wadliwie sformułowane żądanie nadania w całości postulowanemu orzeczeniu charakteru kasatoryjnego (zob. wyr. SN z 22 maja 2014 r., III KK 123/14).

Autor kasacji miał w pełni rację, stwierdzając, że przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody w wysokości 980 zł na rzecz J.S. uszedł uwagi Sądu *meriti* fakt odzyskania przez pokrzywdzonego w całości skradzionego mienia – i to jeszcze w dniu 7 lipca 2014 r. Bezspornym pozostawało też, że J.K., któremu ukradziono dwuteowniki ogólnej wartości 3.000 zł, zwrócono najpierw ich połowę, a następnie zapłacono mu równowartość ich drugiej połowy, to jest 1500 zł. Co do K.K., to nie budziło kontrowersji, że straty spowodowane dokonaniem na jego szkodę czynem ciągłym z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12

k.k. sięgały kwoty 20.000 zł, a nie sumy 22.000 zł, którą najpierw błędnie zamieszczono w opisie czynu (to znalazło się poza zakresem zaskarżenia), a następnie zasądzono na jego rzecz tytułem naprawienia szkody.

Z tych względów Sąd Najwyższy uchylił wydane na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczenia o naprawieniu szkód dotyczące kwot 980 zł, 1.500 zł i 22.000 zł. O ile jednak uchylenie rozstrzygnięć w zakresie dwóch pierwszych sum pieniężnych miało charakter merytoryczny – taką formułę stosuje się od dawna w postępowaniu kasacyjnym jako równoważną uniewinnieniu (zob. wyr. SN z 10 lutego 2017 r., IV KK 466/16), o tyle w odniesieniu do rozstrzygnięcia dotyczącego kwoty 22.000 zł musiało zapaść orzeczenie następcze w postaci przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bowiem Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do korygowania (obniżania lub podwyższania) sum kompensujących szkody wyrządzone przestępstwem. Skarżący obu tych sytuacji w *petitum* kasacji nie zróżnicował.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.).